

[Kent Kirk]

og for samfundet som helhed. I denne korte periode skal vi have skabt grundlag for en sund og stabil samfundsøkonomi. Vi kan ikke overlade et samfund, der er ramt af gæld, økonomisk stagnation og høj ledighed til den kommende generation.

I år 2000 skal alle de børn, der nu er en 10-12 år, ud på arbejdsmarkedet. Til den tid skal de mennesker, som nu er midt i deres erhvervsaktive tilværelse, til at tænke på at trække sig tilbage fra arbejdsmarkedet. Og til den tid er alle vore unge midt i deres livs mest aktive og kreative periode, hvad angår arbejde, familieliv og fritidsinteresser. I dette perspektiv skal planen også ses.

Vi skaber allerede nu forudsætninger for de økonomiske vilkår, som vi vil leve under i fremtiden. Planens fremskrivninger med den usikkerhed, som selvfølgelig kan knytte sig til så lange fremskrivninger, viser, at hvis vi vil, kan vi i år 2000 opnå et overskud på betalingsbalancen på 2,4 pct. af bruttonationalproduktet. Vi kan nedbringe det offentlige udgiftstryk fra 59,9 pct. til 45,1 pct. Vi kan få nedsat skattestryket fra 51,7 pct. til 42,3 pct., hvilket svarer til 75 mia. 1989-kr. Og vi kan få en betydelig reduktion af arbejdsløsheden, således at vi får den bragt ned på 5 pct. af arbejdsstyrken.

Det er vigtigt at se så langt frem. Holdninger og visioner nu skaber vor fremtid. Det er rigtige grundholdninger, som genspejles i planen. Det skal kunne betale sig at gøre en ekstra indsats. Det skal kunne betale sig at spare op. Den økonomiske frihed skal være større, og vi skal være i stand til at betale for vort samfunds velstand.

Dertil kommer nogle helt centrale idealer, som gælder det enkelte menneske og den enkelte familie. Vi skal hver især have ret til og mulighed for at vælge og tilrettelægge vor tilværelse ud fra egne, personlige prioriteringer. Samfundskagen skal derfor være større, og vi skal alle have andel i den. I den forbindelse tænker jeg navnlig på fremtidens pensionister, hvoraf der jo ikke bliver færre, men flere af den i sig selv positive grund, at vi alle forhåbentlig lever længere.

Jeg kan kun opfordre til, at vi stillet over for denne kolossale udfordring, det er at bringe Danmark ud af den økonomiske stagnation, lader være med at hage os fast i særinteresser, vernetænkning og bagatelagte indvendinger mod den plan for ny vækst og omstilling, som

regeringen har lagt frem. Nu er det en ny filosofi, det er fornuftige principper, konstruktivt samarbejde, vilje til medansvar og til at leve op til internationaliseringens mange udfordringer, der er brug for. Og det er individets skabertrang og retten til selvbestemmelse, som vi skal vise respekt. Verden omkring os er i forandring. Vi, der i dag bærer ansvaret, må sikre, at Danmark får de bedste muligheder for at tilpasse sig og drage fordel af den større internationale åbenhed.

Og det er jo navnlig i det europæiske samarbejde, der inden for det seneste års tid er opnået betydelige fremskridt, som vi fra konservativ side finder der er al mulig grund til at glæde sig over. Vi har i 1988 oplevet et virkeligt gennembrud i arbejdet med at få fjernet de tekniske handelshindringer. Den nye fremdrift i EF-samarbejdet har tydeligvis sat skub i europæisk erhvervslivs forberedelser til de nye konkurrencevilkår. Det gælder også herhjemme. Godt halvdelen af den samlede EF-lovgivning, der vedrører det indre marked, er nu vedtaget, og alle har erkendt, at det indre marked bliver en realitet, og at det på en række områder tilmed vil være gennemført inden 1992.

Alligevel må vi ikke se bort fra, at det pålægger EF-landenes regeringer en betydelig forpligtelse til at indfri de europæiske virksomheders forventning til 1992. Det ligger i sagens natur, at mange virksomheder allerede i dag må planlægge og disponere økonomisk i tillid til, at al væsentlig EF-lovgivning vil være bragt på plads den 1. januar 1993. Sker det ikke, vil det få negative økonomisk-beskæftigelsesmæssige virkninger for de fleste i Vesteuropa.

Perspektiverne for det fremtidige monetære samarbejde i Europa har for nylig været til debat her i salen. Jeg skal ikke berøre emnet yderligere, men vil nøjes med at konstatere, at en udvidelse af kredsen af EMS-lande vil være af betydelig værdi for og en naturlig følge af det indre markeds oprettelse. Her tænker jeg ikke mindst på den styrkelse af EMS-samarbejdet, som opnås, hvis England beslutter sig til at indtræde.

Siden COMECON-landenes formelle anerkendelse af EF som økonomisk samarbejdspartner er EF-landenes forhold til Østeuropa blevet bragt ind i en ny og afgørende fase. COMECON's ændrede kurs over for EF skal selvsagt ses i sammenhæng med Østlandenes be-